

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 318/2019-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 52/2018 z 22. mája 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 157/2018 z 25. októbra 2018, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti [REDACTED] **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 52/2018 z 22. mája 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 157/2018 z 25. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Prešov (v poradí štvrtým, pozn.) rozsudkom sp. zn. 15 C 28/2003 z 12. februára 2018 zamietol žalobu proti žalovanej (pôvodne žalovaná v druhom rade, pozn.) s odôvodnením, že pri posudzovaní zodpovednosti žalovanej za škodu okresný súd nezistil zavinenie ani formou nevedomej nedbanlivosti. Nárok na náhradu škody bol sťažovateľovi priznaný vo vzťahu k žalovanému v prvom rade (ktorý bol právoplatne odsúdený za podvod v trestnom konaní, pozn.) v celom rozsahu. Vzhľadom na to, že žalovaný v prvom rade je nemajetný a k vzniku škody podstatným spôsobom prispela aj žalovaná v druhom rade (manželka žalovaného v čase vzniku škody, pozn.), a to prinajmenšom nedodržaním potrebnej opatrnosti pri uzatváraní kúpnej zmluvy so sťažovateľom, sťažovateľ v konaní požadoval, aby boli na náhradu škody zaviazaní spoločne a nerozdielne.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom najmä namietal, že žalovaná zavinila vznik škody svojou vedomou nedbanlivosťou (musela si byť vedomá, že svojím konaním môže spôsobiť škodu sťažovateľovi), pretože splnomocnila manžela na predaj konkrétne špecifikovaného auta, ktoré následne predala sťažovateľovi

kúpnu zmluvou, ktorú sama vyhotovila a podpísala. Bez jej aktívneho konania by ku vzniku škody nedošlo a jej podiel na vzniku škody je rovnako zásadný ako podiel žalovaného.

4. O tomto odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. K odvolacím námietkam uviedol, že:

«46. Žalovaná nevidela žiadny problém v tom, že ich prepisoval na ňu. Vedela, že sa auto AUDI má predať žalobcovi.

47. V tejto veci však nešlo o kúpu a predaj motorového vozidla za účelom dosiahnutia zisku, spočívajúceho v rozdiel medzi kúpnu a predajnu cenou, ale o konanie manžela žalovanej [REDAKOVANÉ], kedy podľa právoplatného rozsudku Okresného súdu Prešov 5T/75/07-270 je vinný z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorý spáchal tak, že dňa 13.11.2002 v obci [REDAKOVANÉ] po vzájomnej dohode predal [REDAKOVANÉ] osobné motorové vozidlo značky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ktoré patrilo jeho manželke [REDAKOVANÉ] na základe jej splnomocnenia a riadne uzavretej kúpno- predajnej zmluvy za sumu 390.000 Sk (12.945,63 Eur), ktorú za predávajúceho podpísala [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a za kupujúceho [REDAKOVANÉ] vo svojom mieste trvalého bydliska, (ktoré peniaze od poškodeného prevzal [REDAKOVANÉ]) a to aj napriek tomu, že uvedené motorové vozidlo kúpno-predajnu zmluvou zo dňa 29.10.2002 už raz predal autobazáru [REDAKOVANÉ] za sumu 380.000 Sk (12.613,69 Eur), čím [REDAKOVANÉ] spôsobil škodu v sume 390.000 Sk (12.945,63 Eur).

48. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, ak svoju pozornosť zamerlal na skúmanie podmienky zodpovednosti za škodu žalovanej s prihliadnutím k podvodnému konaniu [REDAKOVANÉ].

49. Rozhodujúcim pre jeho záver o vyvodení zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi zo strany žalovanej bolo zistenie, že neexistuje na strane žalovanej zavinenie a to ani vo forme nevedomej nedbanlivosti. Tento záver bol v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie podložený argumentom, že žalovaná nemohla predpokladať, že jej bývalý manžel odpredal motorové vozidlo dvom rozličným subjektom.

50. S týmto záverom sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd.

51. Tento rozhodujúci argument nespochybňuje ani odvolacia námietka žalobcu, že bez aktívneho konania žalovanej by ku vzniku škody nedošlo. Právne významné je totiž v tejto veci zistenie existencie zavinenia na strane žalovanej.

52. S konštatovaním, že žalovaná si musela/mala byť vedomá toho, že svojimi podpismi (prejavom vôle) uskutočňuje/môže uskutočniť/ „dvojitý“ predaj toho istého motorového vozidla sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vypořiadal.»

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Nesprávny procesný postup sťažovateľ vzhladol v opakovaných zmenách právneho posúdenia existencie zavinenia formou nevedomej nedbanlivosti. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri právnom posúdení formy zavinenia žalovanej sťažovateľ opieral o právny názor vyslovený rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 256/2010 z 8. februára 2011 (publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2012), podľa ktorého pre konštatovanie zavinenia nie je významné, či osoba vedela alebo nevedela, že porušuje určitú právnu povinnosť, ale podstatné pre konštatovanie nevedomej nedbanlivosti je to, že táto osoba je povinná predvídať určité skutočnosti, a preto sa od nej vyžaduje určitá miera opatrnosti. Ak osoba zachová potrebnú mieru opatrnosti, nemožno jej pričítať zavinenie ani vo forme nevedomej nedbanlivosti, avšak ak osoba potrebnú mieru opatrnosti nezachová, možno u nej vidieť zavinenie vo forme nevedomej nedbanlivosti. Dovolacia argumentácia ďalej znela:

«Z... okolností prejednávaneho prípadu je podľa žalobcu bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že žalovaná svojim ľahkovážnym, ba až „ľahostajným“ správaním sa veľkou mierou prispela k vzniku škody na strane žalobcu a túto škodu jednoznačne zavinila prinajmenšom vo forme nevedomej nedbanlivosti.

Žalovaná II totiž udelila splnomocnenie nielen manželovi, ale aj autobazáru na predaj vozidla, teda pred predajom vozidla žalobcovi sa mala informovať minimálne v autobazáre ([REDACTED], [REDACTED]), či už nebolo vozidlo predané

inej osobe, kde by sa dozvedela, že vozidlo nadobudol práve tento autobazár za účelom jeho predaja tretej osobe.

Žalovaná II v danom prípade nielenže zanedbala potrebnú mieru opatrnosti, ale žalovaná II nevykonala vôbec žiadne úkony, ktorými by sa čo i len všeobecne (letmo) presvedčila o tom, čo podpisuje a čo vlastne žalobcovi predáva - ak by to spravila, škoda by žalobcovi nevznikla.

Takéto správanie sa žalovanej II vyústilo k tomu, že žalobcovi bola spôsobená škoda vo výške 12.945.63 Eur s prísl., nakoľko žalobca od žalovanej II kúpil osobné motorové vozidlo, ktoré žalovaný I s písomným splnomocnením od žalovanej II už skôr predal tretej osobe.

Predmetné konanie žalovanej II - prinajmenšom v podobe nevedomej nedbanlivosti - tak evidentne spôsobilo žalobcovi škodu, za ktorú má žalovaná II podľa ustanovenia § 42 v spojení s § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. riadne zodpovedať.»

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné odmietol s poukazom na to, že procesným postupom sa chápe faktická činnosť, samotná procedúra a priebeh konania, nie konečné rozhodnutie ani jeho časť – odôvodnenie, ktoré odráža právne posúdenie vecí. Preto existenciu dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nevzhliadol. K vymedzeniu právnej otázky, ktorá mala byť v konaní riešená odchyľne od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, uviedol:

«Z dovolania podaného žalobcom súd ani výkladom nezistil, akú právnu otázku mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Právne úvahy žalobcu smerujú k tomu, či súd správne posúdil mieru opatrnosti u žalovanej pri predaji motorového vozidla tak, aby žalobcovi nebola spôsobená škoda podvodným konaním jej bývalého manžela, a či správne konštatoval u nej nevedomú nedbanlivosť. Z dovolania vyplýva, že žalobca „len“ nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu, právnu otázku však v zmysle vyššie uvedeného nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p.»

7. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou vytýka napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu arbitrárnosť a hrubú nespravodlivosť a uvádza:

«Najvyšší súd SR kompletnú argumentáciu sťažovateľa posúdil prísne formalisticky bez toho, aby reflektoval materiálnu stránku argumentov sťažovateľa a spravodlivé usporiadanie vzťahov medzi stranami sporu. Rovnako tak učinil Krajský súd v Prešove...

Súd prvej inštancie aj odvolací súd zreteľne spočiatku vyslovili záver o existencii zavinenia na strane žalovanej vo forme nevedomej nedbanlivosti (súd prvej inštancie výslovne a odvolací súd vzápätí na to explicitne), no následne prijali názor - bez akejkoľvek zmeny v dôkaznej situácii - o tom, že žalovaná vznik škody na strane sťažovateľa nezavinila.

... v druhej časti svojho dovolania s odkazom na konkrétne predložené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (R 2/2012)... poukázal na to, že... ak určitá osoba nezachová potrebnú mieru opatrnosti (tzn. ak je ľahostajná), možno u nej vyvodiť zavinenie vo forme nevedomej nedbanlivosti...

... v jeho prípade žalovaná II nielenže nezachovala vôbec žiadnu mieru opatrnosti, ale navyše sama v krátkom časovom slede podpísala dve splnomocnenia na predaj toho istého motorového vozidla bez toho, aby sa uistila čo podpisuje a takto sťažovateľovi v konečnom dôsledku spôsobila škodu...

Týmto sťažovateľ poukázal na zrejmy odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá „ľahostajnosť“ de facto stotožňuje so zavinením vo forme nevedomej nedbanlivosti, pričom odvolací súd „ľahostajnosť“ žalovanej II vyhodnotil tak, že žalovanej II nemožno pričítať zavinenie.

Ide o prípad ...rozhodnutia, ktorého existencia sa javí v extrémnom nesúlade so všeobecnou predstavou o spravodlivom súdnom rozhodovaní.»

8. Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 8 Cdo 157/2018 zo dňa 25.10.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 8 Co 52/2018-324 zo dňa 22.05.2018 porušené boli.

Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 8 Cdo 157/2018 zo dňa 25.10.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 8 Co 52/2018-324 zo dňa 22.05.2018 a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 Eur...

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 415.51 Eur...“

9. Požadované finančné zadosťučinenie sťažovateľ odôvodňuje tým, že „*bol vyššie opísaným postupom všeobecných súdov skutočne vystavený nevidanej krivde, čo nemôže zostať iba v rovine konštatovania porušenia jeho základných práv a slobôd*“.

10. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 318/2019 zo 7. novembra 2019 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie odporcu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

11. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku krajského súdu a podpredsedníčku najvyššieho súdu, aby sa vyjadrili k sťažnosti a zároveň oznámili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka krajského súdu listom sp. zn. Spr 346/20 z 24. júna 2020 oznámila, že netrvá na ústnom prejednaní sťažnosti sťažovateľa, a k meritu v podstatnom uviedla, že napadnutý rozsudok krajského súdu je zákonný a riadne odôvodnený, má oporu v obsahu spisového materiálu a uvedené závery sú logické.

Podpredsedníčka najvyššieho súdu oznámila svoje stanovisko listom č. k. KP 3/2019-213 z 2. decembra 2019, z ktorého vyplýva, že súhlasí s upustením od pojednávania a sťažnosť považuje za nedôvodnú, pretože najvyšší súd sa v dovolacom konaní vysporiadal s námietkami sťažovateľa a rozhodnutie riadne odôvodnil.

12. Zúčastnená osoba po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti doručenej jej 28. novembra 2019 nevyužila svoje právo sa k nej vyjadriť.

13. Sťažovateľ podaním z 8. júla 2020 v reakcii na vyjadrenia súdov zotrval na ústavnej sťažnosti v celom rozsahu, zhrnul svoju argumentáciu a uviedol, že na vykonaní ústneho pojednávania ústavným súdom netrvá.

14. Vzhľadom na oznámenia účastníkov konania, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúra

15. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či napadnutým rozsudkom krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v nadväznosti na to k porušeniu jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

17. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

20. Ústavný súd konštantne judikuje, že medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, preto ich porušenie tvrdené sťažovateľom posúdil spoločne (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 331/2018).

21. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (porov. II. ÚS 88/01).

22. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu v odôvodnení rozhodnutia zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že (ne)majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

23. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, alebo hodnotiť, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

IV.

Právne posúdenie vecí

A. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

24. Sťažovateľ namieta, že k namietanému porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru došlo tým, že najvyšší súd sa v posudzovanej veci nedostatočne zaoberal dôvodnosťou jeho dovolacích námietok podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

25. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017), že otázku, keď je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017).

26. Vychádzajúc z citovanej judikatúry, v zmysle ktorej posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je (v zásade) vo výlučnej právomoci najvyššieho súdu a, zohľadňujúc argumentáciu sťažovateľa v jeho sťažnosti, sa úloha ústavného súdu v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

27. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany všeobecného súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, už absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu však k takémuto záveru nedospel.

28. Najvyšší súd v napadnutom uznesení (citované v bode 6 nálezu) nepovažoval namietané nedostatky odôvodnenia za vadu podľa § 420 písm. f) CSP spojenú s procesným postupom súdu. Odôvodnenie najvyššieho súdu je zrozumiteľné a logické, vychádza z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu. Pokiaľ ide o namietaný dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ústavný súd z citovanej časti dovolania (bod 5 tohto nálezu) vyabstrahoval, že sťažovateľ nesúhlasí s posúdením skutkového stavu veci krajským súdom, keď je toho názoru, že z vykonaných dôkazov vyplynul záver o naplnení predpokladov nevedomej nedbanlivosti žalovanej v II. rade. Ponúka svoje hodnotenie skutkového stavu preukázaného v konaní a vyvodzuje z neho právne závery odlišné od krajského súdu. Sťažovateľ v dovolaní nenastolil právnu otázku, ktorú by riešil krajský súd odlišne od predchádzajúcej praxe. Krajský súd totiž právnu otázku v súvislosti s nevedomou nedbanlivosťou neriešil, zisťoval len, či ju (tak ako bola už skôr zadefinovaná) skutkové

okolnosti naplnili alebo nie. Sťažovateľom označené referenčné rozhodnutie nebolo v jeho veci aplikované nie preto, že by krajský súd odlišne právne posúdil, čo je predpokladom nevedomej nedbanlivosti, ale preto, že zo skutkových zistení považoval krajský súd za preukázané, že predpoklady nevedomej nedbanlivosti v tejto veci neboli naplnené. Predmetom sporu je teda rozdielne hodnotenie dôkazov a z nich vyvodzované skutkové zistenia, teda skutková otázka. Ak tu najvyšší súd nevzhladol naplnenie dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nejde o excesívne formalistické posúdenie obsahu dovolania spôsobilé porušiť základné práva sťažovateľa.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

B. K namietanému porušeniu procesných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu

30. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ako aj vlastníckeho práva aj vo vzťahu k rozsudku krajského súdu. Odôvodnenie porušenia jeho práv je vo vzťahu k odvolaciemu súdu pomerne strohé. Poukazuje na dĺžku konania zapríčinenú opakovanými rušeniami rozsudku súdu prvej inštancie a s tým súvisiace zmeny v ustálení právneho dôvodu vzniku nároku bez zmeny v dôkaznej situácii. Zároveň považuje toto rozhodnutie za hrubo nespravodlivé.

31. Ako z už skôr uvedeného vyplýva, oprávnením ústavného súdu nie je prehodnocovať právne závery všeobecného súdu ani nahrádzať hodnotenie skutkového stavu zisteného všeobecným súdom, ktorý sa bezprostredne s vykonanými dôkazmi oboznámil. Možno prisvedčiť sťažovateľovi, že takto dlhý spor s opakovanými zmenami právneho posúdenia právneho dôvodu nároku nie je žiaduci. Avšak dĺžka konania je spôsobilá zasiahnuť do práva sporovej strany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy len výnimočne, v úplne extrémnych prípadoch s prihliadnutím na mimoriadne citlivý predmet konania. Inak je vo všeobecnosti subsumovateľná pod čl. 48 os. 2 ústavy a jeho prípadné porušenie

je možné skúmať a vysloviť len, kým stav právnej neistoty trvá. Ten je nastolený právoplatnosťou rozsudku krajského súdu.

32. V súhrne tak ústavný súd konštatuje, že dôvody uvádzané sťažovateľom vo vzťahu k rozsudku krajského súdu nezakladajú porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani nadväzujúce porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

VI.

Trovy konania

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Sťažovateľ v konaní nebol úspešný, ostatným účastníkom konania a zúčastnenej osobe trovy nevznikli, preto ústavný súd o náhrade trov konania nerozhodoval.

35. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu